

Με την κινητοποίηση της ΕΣΗΕΑ είναι δίκαιο να αποκατασταθεί στη θέση της. Πιο ώριμη πλέον, ίσως προβληματιστεί αν και η ίδια συνέβαλε στην εκτροπή του τέρατος που την κατάπιε...

Του Γιώργου Λακόπουλου

«Έπειτα από τη

δημοσίευση του ρεπορτάζ για το παράλληλο και ατελέσφορο σύστημα καταγραφής των κρουσμάτων κορωνοϊού από την ΗΔΙΚΑ και τον ΕΟΔΥ ασκήθηκε ασφυκτική πίεση από το Μέγαρο Μαξίμου».

Υπογραφή: Δήμητρα Κρουστάλλη, πρώην διευθύντρια σύνταξης του «Βήματος».

Συριζαία; Κάθε άλλο. Αν κάτι απέπνεαν τα γραπτά της ήταν μίσος για τον Τσίπρα και λατρεία για τον Μητσοτάκη και την κομπανία του. Δικαίωμά της. Ο καθένας έχει την προσωπική του επαγγελματική αντίληψη.

Αλλά, όπως συμβαίνει σ' αυτές τις περιπτώσεις, ήταν αρκετή η υπογραφή σε ένα ρεπορτάζ εκτός γραμμής για ένα αποτέλεσμα ελαφρώς τραγελαφικό: υπό τις κυβερνητικές πιέσεις μια φιλοκυβερνητική δημοσιογράφος οδηγήθηκε στην έξοδο από τη φιλοκυβερνητική εφημερίδα, που την έχει στελεχοποιήσει.

Πρόδρομα φαινόμενα του τέλους πολιτικών περιόδων με κυβερνήσεις που δεν στηρίζονται στην πολιτική τους και την ακτινοβολία του επικεφαλής τους στο λαό, αλλά στη συναλλαγή με άλλα συστήματα εξουσίας- όπως τα ΜΜΕ-που έχουν το πάνω χέρι.

Αλλά όταν η εκλεγμένη κυβέρνηση υποκύπτει σε εξωτερικούς μηχανισμούς ισχύος, η δημοκρατική λειτουργία παραβιάζεται. Αυτό συνέβη στη σχέση κυβέρνησης Μητσοτάκη – Συγκροτήματος Μαρινάκη.

Αν η αντικυβερνητική Ακρίτα είχε προγραφεί, η φιλοκυβερνητική Κρουστάλλη υπήρξε παράπλευρη απώλεια για να συντηρηθεί μια αμαρτωλή ισορροπία.

Το αξιοπρόσεκτο σ' αυτό το ομιχλώδες τοπίο είναι ότι εξοβελίζεται, κατόπιν κυβερνητικών πιέσεων, η «υποδιευθύντρια», ως συντάκτρια ενός δημοσιεύματος, αλλά δεν παραιτείται ο διευθυντής για την προφανή αποδοχή των πιέσεων από τον ιδιοκτήτη. Καθίσταται έτσι «αδύναμος διευθυντής» – για να θυμηθούμε τον «αδύναμο εκδότη».

Το συμπέρασμα είναι ότι με την τελευταία ιδιοκτησιακή μεταβολή καταργήθηκε οριστικά η παραδοσιακή πολυφωνία του Συγκροτήματος. Στις σελίδες των εφημερίδων του φιλοξενούνταν αντίθετες απόψεις και αιχμηρά ρεπορτάζ ανεξαρτήτως κυβερνήσεως και ως αφρίζαν υπουργοί και πρωθυπουργοί κατά των επιτελών του.

Η Κρουστάλλη αναφέρει: «Η εσωτερική ένταση και με έφερε ενώπιον του διλήμματος: προσωπικός και επαγγελματικός ευτελισμός ή παραίτηση». Αξιοπρεπώς διάλεξε το δεύτερο. Λέγεται ότι ο εξευμενισμός του Μεγάλου Μαξίμου απαιτούσε την αποστέρηση του διευθυντικού ρόλου της.

Κάθε ευσυνείδητος δημοσιογράφος οφείλει να συμπαραστέκεται σε όσους συναδέλφους του διώκονται από τις εξουσίες: εργοδοσία, κυβερνήσεις και ισχυρούς του χρήματος. Η Κρουστάλλη είχε αυτή τη συμπαράσταση.

Αλλά να μη χάνουμε το δάσος: από το ίδιο σύστημα, πολλοί δημοσιογράφοι δέχθηκαν τα τελευταία χρόνια πιέσεις, ενίοτε και απειλές -όπως και οι εργοδότες τους για να τους απομακρύνουν.

Κάποιοι αντικαταστάθηκαν στη δουλειά τους- χωρίς να απολυθούν- από εκλεκτούς του Νεομητσοτακισμού. Δεν υπήρξε καμία συμπαράσταση.

Δεν καταπίνεται ότι ενημερωμένοι πολιτικοί συντάκτες -ακόμη και αξιωματούχοι σε ΜΜΕ

-μόνο όταν έρχεται η σειρά τους αντιλαμβάνονται ποιο σύστημα ασκεί πιέσεις, μέχρι εξόντωσης, όσων δεν συμμορφώνονται προς τας υποδείξεις.

Η συγκεκριμένη δημοσιογράφος αντέδρασε με προσωπική ευαισθησία στην πίεση που δέχθηκε μόνο για ένα ρεπορτάζ από τον άξονα Μητσοτάκη – Μαρινάκη, όπως προκύπτει από την ανάρτησή της.

Καθώς ήταν παλιά στο μαγαζί, δηλώνει ότι «πέρασε καταπληκτικά χρόνια «και στις περιόδους Λαμπράκη και Ψυχάρη και «τελευταία με τον Βαγγέλη Μαρινάκη». Δεν είχε προσέξει καμία διαφορά με τη μετακίνηση του Συγκροτήματος από τη μια ιδιοκτησία στην άλλη και από τη μια πολιτική γραμμή στην αντίθετη;

Σε κάθε περίπτωση μια αναφορά της σκανδαλίζει γιατί σχετίζεται με την ουσία του επαγγέλματος: υπέρ ποιου ασκείται.

Ανέφερε επί λέξει: «Ο αγώνας που δώσαμε οι δημοσιογράφοι του Βήματος και των Νέων ενάντια στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ, για να μείνουν ζωντανές και όρθιες οι δύο εφημερίδες....» κλπ.

Όπου Γης, οι αγώνες των δημοσιογράφων είναι για την αλήθεια, την ελευθερία στην ενημέρωση και τις μεγάλες ουμανιστικές και δημοκρατικές αξίες.

Οι εργοδότες τους μπορεί, αλλά οι ίδιοι ΔΕΝ στρέφονται ιδεολογικά εναντίον κυβερνήσεων -εκτός πρόκειται για δικτατορίες και ανελεύθερα καθεστώτα.

Αξιολογούν πράξεις, απόψεις και αποφάσεις τους. Δεν ενεργούν για λογαριασμό συμφερόντων – ούτε των συμφερόντων του εργοδότη τους- αλλά για λογαριασμό των αναγνωστών τους.

Με ποια εξουσιοδότηση βάζει στο ίδιο τσουβάλι -ακόμη και τους συντάκτες άλλης

εφημερίδας; Πώς ξέρει ότι όλοι οι συνάδελφοι της είχαν τον ίδιο αντικυβερνητικό οίστρο;

Αν με αυτό το κριτήριο οργανώνεται πλέον η δουλειά στο συγκεκριμένο «μαγαζί», απέχει από την ενημέρωση.

Ο «αγώνας» εναντίον της κυβέρνησης Τσίπρα περιείχε και τον αγώνα κατά του δικαιώματος του Ψυχάρη να πουλήσει την επιχείρησή του σε όποιον ήθελε;

Αναγνώριζε στον Μητσοτάκη το δικαίωμα να υποδεικνύει στη Βουλή ποια γραμμή θα ακολουθούσαν οι εφημερίδες ενός επιχειρηματία;

Με την παραίτησή της η Δήμητρα Κρουστάλλη προσέφερε υπηρεσίες στον κλάδο: αποκάλυψε εγκύτως- αν και όχι εγκαίρως- τις ωμές παρεμβάσεις του Μεγάρου Μαξίμου στα ΜΜΕ και την εκτροπή του ιστορικού Συγκροτήματος σε «στρατευμένη» δημοσιογραφία- με πολιτικά κριτήρια.

Με την κινητοποίηση της ΕΣΗΕΑ είναι δίκαιο να αποκατασταθεί στη θέση της. Πιο ώριμη πλέον, ίσως προβληματιστεί αν και η ίδια συνέβαλε στην εκτροφή του τέρατος που την κατάπιε...

Πηγή:LaPolitica.gr